

volena, jíti o některý z tří exekučních titulů, uvedených v čís. 1, 2, 3 Šu 1 ex. ř., ale nejde o žádný z nich. Exekučním titulem je rozsudek zemského soudu v Budišíně ze dne 23. prosince 1924, vyhotovený dne 2. ledna 1925, nadepsaný jako »rozsudek s výhradou« a obsahující také výrok, že »žalovanému se provedení jeho práv vyhrazuje«, kterýž výrok se pak v důvodech rozsudku odvodňuje předpisy Šu 597 a 599 čís. 1 něm. civ. soud. řádu. Jest si tedy třeba uvědomiti povahu takového rozsudku s výhradou. Něm. civ. soud. řád zná rozsudek s výhradou ve více případech, tak rozsudek s výhradou vzájemné pohledávky k započtení namítané (§ 302), s výhradou omezeného ručení (§§ 305, 780, 781), s výhradou obran (§§ 540, 541), s výhradou ohlášených práv v řízení vyzývacím (§ 953) a konečně rozsudek s výhradou ve sporu listinném (§ 599), o nějž tuto jde. Každý rozsudek s výhradou má dle obsahu cit. předpisů ten v tuzemsku neznámý nedostatek, že o jistých právech žalovaného nerozhoduje, nýbrž rozhodnutí o nich vyhrazuje, nicméně zákon o něm pravidelně praví, že je, co se týče opravných prostředků a exekuce, na roveň rozsudku konečnému (§§ 302, 3, 540, 3, 599, 3), který dle Šu 300 vyřizuje věc ovšem s konečnou platností. V tomto případě jde o rozsudek s výhradou, vyneseny ve sporu listinném, upraveném v §§ 592—601, a tento spor se rovná tuzemskému řízení rozkaznímu, upravenému v §§ 548—554 c. ř. s., jenže rozdíl je v tom, že v německém sporu listinném nepřipouští se žalovanému žádná námitka, kterou není s to úplně dokázati dukazy v listinném sporu přípustnými (§ 598), jimiž jsou jen listiny a přísaha (§ 595), pročez právě se mu uplatnění těchto práv musí vyhraditi (§ 599). Není to tedy rozsudek ve smyslu čs. Šu 1 čís. 1 ex. ř., jenž předpokládá rozsudek konečně jakožto rozsudek bezvýhradný, jenž i v rozkazním sporu jedině jest přípustným. Z rozsudků s výhradou jedině rozsudek vyhrazující žalovanému uplatnění vzájemné pohledávky k započtení namítané (§ 302) mohl by v tuzemsku platiti za exekuční titul dle Šu 1 čís. 1 ex. ř., protože se rovná tuzemskému dílčímu rozsudku §§ 391, 392 c. ř. s., nikoli však ostatní, protože ty ani o zažalované pohledávce nerozhodují s konečnou platností. Není tedy rozsudek, o nějž jde, v tuzemsku exekvovatelným, třeba že jím v Německu byl (§§ 704, 708 čís. 4 něm. c. ř. s.), byl-li za předběžně vykonatelný prohlášen, jak se v tomto případě dle jeho obsahu stalo. Srov. rozhodnutí býv. víd. nejv. soudu ze dne 28. září 1910, Rv 1235/10 úř. sb. 1372 Gl. U. 5708, vydané na základě staršího právního stavu, jenž ovšem byl podstatně stejný.

Čís. 5191.

Exekuce na základě říško-německých titulů.

Úřední výkaz o doručení žaloby netřeba připojiti, jakmile se žalovaný do sporu pustil, neboť tím, že se k jednání dostavil, je vada v doručení zhojena.

Předpisu Šu 80 čís. 3 ex. ř. vyhovuje potvrzení, že rozhodčí nález jest dle podmínek Brémské bavlnové bursy pravomocným.

Říšsko-německý výrok rozhodčí lze v Československu vykonati jen, je-li spolu předložen rozsudek o jeho vykonatelnosti.

(Rozh. ze dne 23. července 1925, R I 614/25.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozhodčího výroku Brémské bursy na bavlnu, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Exekuci, o níž tu jde, povolil první soud na základě výroku rozhodčího, pokud se týče odvolacího výroku rozhodčího Brémské bursy na bavlnu ze dne 12. září, pokud se týče 12. listopadu 1924 čís. 1830, tedy na základě cizozemského exekučního titulu. Povolení toto předpokládá dle §u 79 ex. ř., že vzájemnost státními smlouvami nebo vládními prohlášeními o tom vydanými, ve sbírce z. a n. vyhlášenými, jest zaručena. To se stalo v tomto případě smlouvou ohledně poskytnutí právní pomoci, uzavřenou s Německou říší dne 22. ledna 1922, která pod čís. 130 roku 1924 ve Sb. z. a n. současně s vládním nařízením ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. vyhlášena byla a dne 28. června 1924 moci práva nebyla. V dotyčném vládním nařízení jest však zejména výslovně ustanoveno, že i výroky rozsudích a rozhodčích soudů tvoří platný exekuční titul, pokud tu podmínky v desáté knize německého civilního řádu soudního stanovené dány jsou, a žádá se dále, by také v §§ 80 a 81 ex. ř. stanovené předpoklady byly splněny. Na základě §u 80 odstavec druhý a třetí ex. ř. ve spojení s vyhláškou čís. 131 z roku 1924 lze však exekučnímu návrhu, který zakládá se na rozsudku cizozemského úřadu, pouze tehdy vyhověti, když dle nyní změněného a předpisu §u 328 německého obč. zákona přizpůsobeného ustanovení odstavce druhého §u 80 ex. ř. podléhající žalovaný jest československým státním příslušníkem a když předvolání nebo nařízení, kterým spor před cizozemským úřadem byl zahájen, jemu buď k vlastním rukám v státním území procesního soudu, nebo poskytnutím právní pomoci v tuzemsku bylo doručeno. Dále se ještě žádá, by nále z podle předloženého o tom vysvědčení cizozemského úřadu nepodléhal dle tamních zákonů žádnému opravnému prostředku, který by vykonatelnost jeho stavil. Těmto předpokladům však exekuční návrh nevyhovuje, neboť neobsahuje ohledně způsobu, jakým řízení před rozhodčím soudem Brémské bursy pro bavlnu, proti tuzemské žalované firmě zahájeno bylo, žádných bližších údajů, zejména schází úřední doklad o tom, zda a jak byla žalované straně obsilka k rozhodčímu soudu doručena. Odvolací rozhodčí výrok Brémské bursy na bavlnu neobsahuje dále úředního vysvědčení příslušného cizozemského úřadu ve smyslu §u 80 odstavec třetí ex. ř., neboť doložka, »že proti němu nebylo další odvolání podáno a že jest pravoplatným« nehoví přesným formálním předpokladům tohoto zákonného předpisu. Nehledě k tomu jest dle §u 1042 německého civ. řádu soudního rozhodčí výrok jen tehdy vykonatelným, byla-li přípustnost její vyslovena rozsudkem, pro jehož vynesení ustanovení §§ 722 a násl. něm. civ. řádu soud. jest použití. Také tento prukaz zůstala vymáhající strana dlužna. Již vzhledem k nedostatku těchto zákonných náležitostí, jichž dodržení při pečlivém šetření zákonem žádaných záruk dbáti jest, nebylo exekučnímu návrhu vyhověti. Ostatně stačí poukázati

k tomu, že soudu exekuci povolujícímu další přezkoumání cizozemského exekučního titulu ve formálním a meritorním ohledu přes zaručenou vzájemnost nepřináleží a že dle náhledu soudu rekursního v tomto směru uplatňované body stížnosti tvoří případný předmět jednání ohledně současně vzneseného odporu proti povolení exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Převážně dva důvody, jimiž rekursní soud opřel zamítnutí návrhu, nehledě k tomu, že nebyly uplatňovány, o čemž níže, nejsou správné, neboť: Pokud uplatňuje, že doručení obeslání k soudnímu řízení nestalo se dle §u 80 čís. 2 ex. ř., vlastně nyní ve smyslu vyhlášky vládní níže citované podle §u 328 čís. 2 něm. civ. soud. řádu na Československo přepsaného, je na omylu proto, že dle tohoto §u, jakmile se žalovaný do sporu pustil, což předpokládá, že se k řízení dostavil, nesejde již pranic na tom, zda a jak mu byla obsilka doručena, neboť tím, že se k jednání dostavil, jest všechna případná vada v doručení zhojena a napravena zrovna tak, jako v případě §u 477 čís. 4 c. ř. s. Že však žalovaná strana v tomto případě se dostavila a jednala, plyne jasně ze skutkové povahy rozhodčího nálezu, tvořícího exekuční titul, neboť se v něm uvádí, že žalovaná ty a ty námitky vznesla a ty a ty návrhy učinila, je to tedy řádný rozsudek kontradiktorní, kde žalovanému z případného vadného doručení žalobní obsilky újma nevzešla a vzejítí nemohla. Ostatně, i kdyby snad na věci skutečně něco závadného bylo, což však není z předloženého titulu viděti, nelze to uplatňovati rekurssem, nýbrž jen odporem, který jest dle zákona a motivů právě k tomu, by zjednal nápravu tam, kde to rekurs nemůže, neboť dle motivů k §u 83 ex. ř. soud při rozhodování o návrhu na povolení exekuce má přihlížeti jen k vadám z listin patrným. Pokud se uplatňuje, že potvrzení, že rozhodčí nálezn jest dle podmínek Brémské bavlnové bursy právomocným, nevyhovuje prý předpisu §u 80 odstavec třetí ex. ř., jenž žádá potvrzení, že nálezn nepodléhá opravnému prostředku, jeho vykonatelnost stavícímú, jest to mylné proto, že potvrzení právní moci jest ještě více, než tento požadavek zákona, jak vyplývá z porovnání obou alternativ §u 1 čís. 1 ex. ř. a §u 505 odstavec třetí staré znění c. ř. s., a dále i z §u 705 něm. civ. soud. řádu, jenž praví, že právní moc nastává teprv uplynutím lhůty k přípustnému opravnému prostředku. Nicméně třetí důvod, jehož se napadené usnesení jen letmo dotýká, že tu není rozsudku o vykonatelnosti, jest správným a dlužno ho proto přesvědčivě provésti.

Nejprve nutno však postaviti oproti sobě starší a nové právo, t. j. právo v poměru Německa k bývalému Rakousku a právo v poměru Německa k Československu a ujasniti si k tomu cíli nejprv zásady exekučního řádu (§§ 79—84). Tyto rozeznávají dva případy: a) je-li zaručena vzájemnost, ať již státní smlouvou nebo vládním prohlášením, ve sbírce zákonů vyhlášeným, jest exekuce na základě cizozemských titulů exekučních podle míry vzájemnosti té přípustna, avšak jen pod podmínkami §§ 80—81 a za modalit řízení v §§ 82 a 83 ex. ř. předepsaných. b) Jsou-li tu státní smlouvy nebo vládní prohlášení ve sbírce zákonů vyhlášené

o poskytování exekuce a předpokladech vykonatelnosti cizozemských exekučních titulů, platí tyto smlouvy neb prohlášení a nikoli předpisy §§ 79—83 ex. ř., leda že jim ustanovení smluv neb prohlášení těch neodporují. Mezi Německem a bývalým Rakouskem byl pak poměr takový. že ad a) vzájemnost zaručena byla prohlášením min. sprav. ze dne 21. prosince 1899, čís. 253 ř. zák. a ad b) nebylo žádné státní smlouvy, nýbrž toliko prohlášením min. sprav. ze dne 19. října 1904, čís. 123 ř. zák. zbaven platnosti předpis §u 80 čís. 2 ex. ř. a nahražen předpisem §u 328 čís. 2 něm. civ. soud. řádu, na Rakousko přepsaným. Podle toho tedy platily předpisy §§ 79—83 ex. ř. vyjmouc § 80 čís. 2, na jehož místo vstoupil právě řečený § 328 čís. 2 něm. civ. ř. recipročně stylisován. V poměru Československa k Německu má se nyní věc podobně, neboť státní smlouva čís. 130/1924 sbírky se netýká exekucí (srv. Neumann Kom. k c. ř. s. 3. vvd. str. 131). Vzájemnost dle §u 79 ex. ř. zaručena nyní vládní vyhláškou ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb., jež v podstatě až na jisté změny má stejný obsah se starým ministerským nařízením shora pod a) citovaným a do níž pojata i ustanovení min. nař. citovaného shora pod b), takže pro povolení exekuce platí předpisy citované vyhlášky a §§ 79—83 ex. ř., při čemž místo předpisu §u 80 čís. 2 ex. ř. nastupuje vedle citované vládní vyhlášky (poslední odstavec) předpis §u 328 čís. 2 něm. soud. řádu, přepsaný na Československo. Podle těchto norem jest tedy zkoumati stížnost dlužníka proti usnesení prvního soudu, exekuci povolujícímu.

Dlužník ve své stížnosti namítal jednak, že nejsou tu podmínky §u 80 čís. 1 ex. ř. a jednak, že není dána vzájemnost dle vládní vyhlášky čís. 131/24, takže tedy vlastně obě dvě hořejší vauy, jež neprávem, jak vyloženo, spatřoval tu rekursní soud, ani nevytýkal a soud ten tedy vůbec oprávněn nebyl, sám si je domýšleti, tím méně, když ani ve spisech podkladu pro to nebylo. Co se týče prvé námitky, rozvádí ji dlužník v ten rozum, že nejen neučinil smlouvy o rozsudího, ale že nad to není tu žádného písemného výkazu o ní. Tuto obtížnou námitku lze pominouti, bude-li druhá námitka nalezena účinnou. K druhé námitce toto: § 79 ex. ř. praví, že cizozemský rozsudek je v tuzemsku vykonatelný jen v té míře, jak je vzájemnost zaručena. To znamená, že nemůže se v tuzemsku vykonati cizozemský rozsudek, jenž, kdyby vyšel v tuzemsku, nebyl by vykonatelný v cizozemsku, zde tedy v Německu. Ale v Německu nebyl by takový výrok rozhodčí, který tu jako exekuční titul předložen, vykonatelným, neboť dle předpředposledního odstavce čl. vyhlášky v Německu cizozemský výrok rozhodčí lze vykonati jen, když se tam napřed opatří proň rozsudek o vykonatelnosti. Tedy ani u nás nelze naopak vykonati německo-říšský výrok rozhodčí, není-li spolu předložen rozsudek o jeho vykonatelnosti. My sice na takové rozsudky zařízení nejsme, ale to nevadí, i vymáhající věřitel může si jej opatřiti v Německu, neboť dle §u 1042 něm. c. ř. s. musí i v Německu samém vymožen býti napřed rozsudek o jeho vykonatelnosti, než se může z výroku rozhodčího vésti exekuce. Když vymáhající věřitel i v Německu, zemi, kde exekuční titul vznikl, rozsudek ten musí míti, nesmí si to hleděti ulehčovati tím, že za exekuci požádá přímo v Československu. Srv. rozh. býv. víd. nejv. soudu

čís. 4 k Šu 79 ex. ř. vyd. 1915, jež došlo téhož výsledku na základě tehdejšího právního stavu, dle hořejšího vyličení podstatně stejného.

Čís. 5192.

Příslušenstvím nemovitosti jest každá věc, uvedená s ní v takové zevní spojení, které svědčí, že věc určena jest sloužiti k její trvalé potřebě; je-li věc v tomto smyslu příslušenstvím nemovitosti, neplatí výhrada cizího vlastnictví na něm, leda že by poznamenána byla v knize pozemkové, což však přípustno jest jen při strojích.

Ustanovením Šu 297 a) obč. zák. jest změněn požadavek Šu 294 obč. zák., aby vlastník věc za příslušenství určil; stačí zevní spojení, ukazující na povahu příslušenství.

(Rozh. ze dne 26. července 1925, Rv I 1233/25.)

Exekuce proti družstvu byla hospodářskou záložnou vedena na jeho nemovitosti, zařízené dílem jako restaurace, dílem jako elektrické divadlo a lidové lázně. Tvrdíc vlastnické právo k některým věcem v nemovitostech těch se nalézajícím (tlakové stroje, kotle, zařízení ústředního topení, zařízení lázeňské a osvětlovací), domáhala se žalující firma na hospodářské záložně vyloučení jich z exekuce. Žaloba byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem z těchto důvodů: Dle exekučních spisu vede žalovaná okresní hospodářská záložna exekuci vnučenou dražbou na nemovitosti a to na pozemky, na výstavnosti, jež se na pozemcích těch nalézají, a na jich příslušenství (§ 297 obč. zák.) a, ježto budovy jsou dle odhadního protokolu určeny a zařízeny dílem jako restaurace, dílem jako elektrické divadlo a jako lidové lázně ku provozování hostinství, představení biografických a jako lázně lidové, jedná se zde o otázku, zda jsou vylučované věci příslušenstvím budov, které slouží ku provozu oněch tří podniků. Soudním ohledáním v řízení první stolice jest zjištěno, že vylučované předměty jsou uvedeny do spojení s budovami, že jsou určeny k trvalému provozu podniku restauračního, elektrického divadla a lázní a že se jich ku trvalému provozu těchto podniků také skutečně používá. Tvoří-li vylučované předměty příslušenství těchto budov, jsou ve vlastnictví Družstva pro provozování elektrického divadla jako knihovního vlastníka budov (§§ 293, 297 obč. zák.). Pakli nejsou příslušenstvím těchto budov, jsou vlastnictvím žalující firmy, neboť dle výpovědi svědka Karla T-a vyhradila si při prodeji všech nyní vylučovaných věcí svědkovi T-ovi právo vlastnické k veškerým těmto věcem až do úplného zaplacení kupní ceny, a jest zjištěno výpovědi téhož svědka, že kupní cena za předměty ty není dosud úplně zaplacená a Družstvo uznalo výslovně výhradu práva vlastnického žalující firmy k těmto věcem, v dopisu ze dne 5. prosince 1921 a ze dne 27. září 1922. Touto výhradou byla by však vyloučena vlastnost vylučovaných věcí jakožto příslušenství pouze v případě, kdyby ony předměty nebyly stroji ve smyslu Šu 297 písm. a) obč. zák. Tento § ustanovuje, že stroje, spojené s nemovitou věcí, neplatí za příslušenství, když se souhlasem vlastníka nemovitosti v pozemkové knize jest